

עין משפט
נר מצוה

פז:

רן

גב' הפר לתאנים אינו מופר עד שיפר אף לענזים.
אינו מופר כל

הנדר כדלמריין
בהקמה דאס קיים מקלתו
קיים כולו אי נמי אינו מופר כלל
אפילו לתאנים
וכמו שכתבתי
במשנתו: מה

יקימנו ממנו.
דמשמע
דבמקלתו
דהיינו ממנו
הוקס כולו
דיקימנו

הכי משמע
אף יפרנו נמי
אע"ג דלא

משמע הכי
אפ"ה
הא איתקוש:

אבל חכמים
אומרים
מקיש הקמה

להפרה מה הפרה מה שהפר
הפר

וזו היא גירסת הספרים.
ולפי זה
הא

דתן הפר לתאנים
אינו מופר כל

הנדר קאמר
אבל מה שהפר
הופר

דאי אינו מופר כלל
מאי קאמרי

רבנן מה הפרה מה שהפר
הופר

דמשמע דכ"ע
מודו בהפרה ולא

אינטרין
לחז לרבנן
אלא לאקשווי

הקמה להפרה
דהא בהפרה
גופה

פליג תנא דמתניתין
אלא ודאי לפי

גרסא זו
משמע דכולהו
מודו מה

שהפר הופר.
אבל בתוספתא
(פ"ז ה"ז)

לא משמע הכי
דתניא
התם נדרה מן

התאנים
ומן הענזים
הפר לתאנים

ולא הפר לענזים
וחשכה אסורה
בין

בתאנים
בין ענזים
°
אלמא אינו

מופר כלל קאמר.
לפיכך נראה
גרסת

קת ספרים
עיקר דגרסי
הכי אבל

חכמים
אומרים
מה הפרה מה שהפר

לא הופר אף
הקמה מה שקיים
לא

קיים
וכן גרסת הרב
רבינו משה
בר נחמן ז"ל
בהלכותיו: אמר
נבא

ר"ש
היא דאמר
עד שיאמר
שזועה
לכל אחד ואחד.
בפרק שזועת

הפקדון
היא דתנן
התם
(שזועות לו:)
היו תמשה
תובעין אותו
ואמר שזועה

שאין לך בידי ולא לך ולא לך
חייב על כל אחד ואחד
ר"ש
אומר עד

שיאמר שזועה לכל אחד ואחד
הכא נמי
לא חשבי
ליה שני נדרים

עד שתאמר
שאני טועמנת
לכל אחד ואחד
אבל אם אמרה
קונס

שאני טועמנת
לא תחנה ולא ענבה
לר"ש
נדר אחד
הוי ולרבנן
הוו להו

שני נדרים
וכבר כתבתי
למעלה בפ' פותחין
(דף סו. ד"ה ולענין)
דקיי"ל

כר"ש: ברתני' יודע אני שיש נדרים.
שמה שנדרה
אשתי
הוי נדר

גמור אבל איני יודע שיש מפירין
שהבעל
מפר שזס נדר
לא של עינני

נפש ולא שבינו
לבינה: יפר.
לאחר מכן
כשנודע לו
שהבעל יכול

להפר יפר
מוך אותו
יוס שזידע לו
דעד
ההוא
יומא
לא קרינא
זיה

יוס שמעו
[וגמדר לן]: יודע אני שיש מפירין.
שיס מקנת נדרים
שהבעלים

מפירין אותו: אבל איני יודע שז נדר.
שז מלאותן
נדרים
שהבעל

שפני ר"מ
אומר לא יפר.
איכא מ"ד
דלא יפר
כלל קאמר
לא היוס

ולא אחר שהודיעוהו
שהוא יכול
להפר
היוס
דלא מקרי
יוס שמעו

שיהא מפר
אלא כשהוא יודע
שהוא יכול
להפר
ולאחר שהודיעוהו

שהוא יכול
להפר
נמי לא יפר
משזס ידיעה
קמייתא
לגבי שלא יוכל

להפר
אחר
מכאן יוס
שמעו מקרי
וכבר עבר
וחכ"א יפר
ביוס זה

דסבירא
לחז דמקנת ידיעה
ככל ידיעה
אבל כל שעבר
וימו שזז אינו

מפר דיומא
קמא יוס
שמעו מקרי
לענין שיכול
להפר
בו ולענין שאינו

יכול להפר
מכאן ונלכזא.
ואיכא מ"ד
דכי אמר ר"מ
לא יפר
דוקא
ביוס שלאחריו

קאמר ר"מ
לא יפר
דכי אמר ר"מ
לא יפר
דוקא
ביוס שלאחריו
דסבירא
לחז דכיון

יודע שיש נדרים
ויש מפירין ידיעה
גמורה
מקריא
אע"פ שאינו יודע שזה נדר
וחכמים

אומרים
יפר
ביוס שלאחריו
דסבירא
לחז דכיון
דכיומא
קמא
לא הוה ידע שזה נדר
לא מקריא ידיעה: גב' רומניהו

נבא ראזס פרט
לסומא.
(מי) שהרג את הנפש
בשוגג
אינו גולה

דמדכתיב
בזא ראזס משמע
דכאן הוא
בזא
ראזס
אבל במקוס
אחר יכול
לראזת: רבי מאיר

אומר
אמר
לרבוז
אם הסומא.
דכיון דלית
ליה מקנת ידיעה
שמרגיש
הוא
כשזא זה
אזלו
אע"פ שאין לו ידיעה
גמורה
שאין יכול

לכוין מקומו
ממש
כיון שאינו
רואהו
אפ"ה
הוי ככל
ידיעה.
ולפירושא
קמא דפרישנא
במתניתין
הכי פריך
מדר"מ
אדר"מ
ומדרבי
יהודה
אדרבי יהודה
דהכא
אמר ר"מ
בזא
ראזת
לרבוז

את הסומא
אע"ג דלית ליה ידיעה
שלימה
דקסבר
מקנת ידיעה
ככל ידיעה
ובמתני' תני
דלזינו יכול
להפר
בידיעה
וזו בו ביוס
אלמא

מקנת ידיעה
לאז ככל ידיעה
והכא
אמר ר' יהודה
בזא
ראזת
פרט
לסומא
אלמא
מקנת ידיעה
ככל ידיעה
לאז ככל ידיעה
ובמתניתין
אמרי
רבנן

דהיינו ר' יהודה
דהוא
בר פלוגמיה דר"מ
יפר בו ביוס
בזאותה ידיעה
אלמא ס"ל דמקנת ידיעה
ככל ידיעה
ורישא דקתני
דיפר
ביוס שלאחריו

לא קשיא
דסבירא לן
דכל שאינו יודע שיש מפירין
אפילו מקנת ידיעה
לא הוי.
ולפירושא
בתרא דפרישנא
במתניתין
ר"מ
דאמר לא יפר

ביוס שלאחריו
קאמר ורבנן
דפליגי עליה
נמי ביוס שלאחריו
קאמרי
משזס דמקנת ידיעה
לאז ככל ידיעה
דרכי יהודה
אדרבי יהודה
לא קשיא

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

רש"י

הפר לתאנים אינו מופר.
קסבר
הפרה
במקנת
לאז שמה הפרה
עד שיפר
אף לענזים: קונס
תאנה
זו שאיני טועממ
וענבה
זו שאיני טועממ
הרי אלו שני נדרים.
הואיל
וחילקה
טעימה
בינתיס
שאס קיים לענזים
לא קיים לתאנים
וחייב עליהן שני לאזין(ז):

גב' אף יפרנו ממנו.
ואס הפר

למקלתו
הפר
כולו: ולר"ע
רבי

ישמעאל
קמהדר
גבי יפרנו
מי כתיב

יפר ממנו
גבי הקמה
איכא למדרש

הכי דהא
כתיב
יקימנו
לשון יקים

ממנו
(א) דלא
שווה
רבנן
למיימר

דהקמה
(עיקר): זו דכרי ר' ישמעאל

ור"ע.
דתרווייהו
מודו
בהקמה
אבל

חכמים
אומרים
מקיש הקמה להפרה

מה הפרה
במקנת
מה שהפר
לא

הופר
דהא
לא כתיב
יפר
ממנו
אף

הקמה
מה שקיים
לא קיים
אע"ג

דאיכא למידרש
יקיס
ממנו
[דלא

שווה
רבנן
למיימר
דהקמה
עיקר]:

אמר נבא.
מתני' דקא
משוי
חילוק

בין קונס
תאנים
וענזים
שאני

טועמנת
להיכא
דלמרה
קונס
תאנה

שאני טועמנת
וענבה
שאני טועמנת

לחייבה
שני לאזין
משזס
לשון ר"ש

היא
דלאמר
(שזועות דף לו:)
היכא

דפזעושו
ה' בני
אדם
ואמר
שזועה

שאני
חייב
לא לך
ולא לך
שאס
נשבע

לשקר
אינו
חייב
בזה
שזועה
אלא

קרבן אחד: עד שיאמר שזועה
(ז) של כל אחד ואחד.
דלאמר
שזועה
לא

לך שזועה
לא לך
דחייב על כל אחד ואחד
קרבן: ברתני' יודע אני שיש

נדרים.
שאס
יכול
לנדרז: אבל איני יודע
שיס מפירין.
שזזס
אדם
בעולם

יכול
להפר
נדר
ואחר
כן נודע
לו
שהפרה
מועלת: יפר
לה.
לאחר

זמן
כשנודע
שיכול
להפר
דכיון
דלא היה יודע
שיכול
להפר
מעיקרא

לא קרינן
זיה
ביוס
שמעו
אלא
השתא
בזאותו
יוס
שנודע לו
שיכול

להפר
לה: יודע אני שיש מפירין.
שהפרה
מועלת
לנדר
אבל איני

יודע
אס
נדר זה
נדר
גמור
הוא
וגמגע
ולא הפר
בו ביוס: ר"מ

אומר לא יפר.
לאחר זמן
לכשנודע
לו
שנדר
הוא
ולרין
הפרה

דהואיל
והוא ידע
בטיב
הפרה
ולא הפר
פזשע
הוא
(ז) מ"מ
אי נדר

הוא
שפיר
עביד
דמפר
אי
לאז
נדר
הוא
מאי
איכפת
ליה
מאי
דהפר

ואיכא
מקנת
שמיעה
ככל שמיעה: וחכמים
אומרים
יפר.
הואיל

ולא הוזכר
הדבר
ואע"ג דאיכא
מקנת
שמיעה
אינה
ככל שמיעה.
חכמים

דמתניתין
היינו
רבי יהודה: גב' רומניהו
נבא ראזס
ראזת
זיה

לסומא.
שהרג
בשוגג
שאינו גולה
(ז) דלאמר
בזא
ראזת
זיה

שהרגו
לא
ראהו
דאילו
ראהו
לא היה
הורגו
מכלל
דיש
ספק
בידז

לראזת
ואינו
רואה
דלזינו
גולה
(דלאמר)
[דסד"ח]
מקנת ידיעה

לסומא
בזאזנתא
דליבא
מליא
דרוז
סומין
מציניים
לקול
הברה

מנהיכן
היא
יוצאה
ואזתה
קתא ידיעה
בכלל ידיעה
היא
דקרא
לא
מייירי

אלא
היכא
ידיע
לחצריה
דהוה
התס
אלא
דלא
מיכוין
למיקטליה

כדכתיב

שהוא
דס"ל
דכיון
שזהא

יודע
שזש
חלשזו
שנדרה
היה
ששע
חלשזו
שנדרה

ולא
הפר
לה
ואמר
לאחר
מכאן
יודע
אי
שיס
נדר,

שזשה
טודת
אסורה
ננה
שזשה
טודת
אסורה
ננה

שנדרה,
אבל
איני
יודע
שיש
מפירין.
דלשפר

בתקנה
לך
לא
הפרתי

לה.
יפר.
דכיון
דלא
הוה
ידיע
שזס
מפירין,
מאי
הוה

ליה
למעבד,
נשעה
כמי
שלא
שמע
(לעזיר עט.).

יפר.
ביוס
ששעמ
יפר,
דמקנת
ידיעה
ככל ידיעה

(ראמ"ה בשזס).
אבל
איני

יודע
שזזה
נדר.
משזז

ולרין
לנטול,
ר' מאיר

אומר
לא יפר.
דכיון
דנדרה
ויש
מפירין,

כשמיעה
בעלמא
דמי
ואיעזר
ליה
למפר
מעיקרא,

וחכמים
אומרים
יפר.
עכשיו,
דכיון
דלא
ידע

מתחלה
דהאי
נדר
לרין
הפרה,
כמי
ששעמ
עכשיו

דמי
ולא
לכתחילה
(לעזיר

עט.).
בלא
ראזת.
משמע

שהוא
רואה
במקוס
אחר

וכאן
היה
בזא
ראזת
(בי"ק

זו:)
דמשמע
כאן
לא
ראה

אבל
רואה
במקוס
אחר,
פרט
לסומא.
שאינו
רואה

בזזס
מקוס
(מכות טז.).

מסורת הש"ס

(א)
[נעיל סו. ושי"נ, ט]
לעיל
עט.,
(א)
מכות ט: נ"ב"ק
סו:ז, (ד)
נע"כ
שייך</